

ὅποια ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους θέλει ἀληθεύσαστα, καίτοι ἐξεστὶν ἡμῖν ἀμφιβάλλειν!

Κατὰ τὸ ἔτος 1671 παρετηρήθη μία Σειρὴν πλησίον τοῦ μεγάλου βράχου, τοῦ καλουμένου Ἀδάμας, εἰς τὴν παραλίαν τῆς Μαντινίκας· οἱ δὲ ἰδόντες αὐτὴν κατέθεσαν τὴν περιγραφὴν τῆς ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου τῆς νήσου, λέγοντες μετὰ τῶν ἄλλων ὅτι τὴν εἶδον νὰ σπογγίζῃ διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της, ὅτι τὴν ἤκουσαν νὰ πτάρνυται κλ. οἱ δὲ ταῦτα καταθέσαντες ἦσαν δύο Γάλλοι καὶ τέσσαρες Νέγροι.

Ἐν ἔτει 1725, κατὰ τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Τρένουχ T. IV. p. 4092, πλέον τῶν τριάντα ἀνδρῶν ἐπὶ πλοίου τινος ἠγκυροβολημένου εἰς Βρέστην καὶ διοικουμένου ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Olivier Marin, παρετήρησαν ἄνθρωπον θαλάσσιον, κατ' οὐδὲν διαφέροντα τοῦ ἐπὶ γῆς ἀνθρώπου, εἰμὴ ἐκ μεμβρανῶν τινων, ἃς εἶχε μετὰ τῶν δακτύλων του, καθὼς τοὺς πόδας τῶν χηνῶν. Ὁ θαλάσσιος οὗτος ἄνθρωπος ἐξέλαβε τὴν ἐν τῇ πρύμνῃ τοῦ πλοίου εἰκόνα ὡς ἀληθὴ γυναῖκα καὶ ἤλθε νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ· ἀλλὰ δυσπετῶν διὰ τὴν ἀπάτην του, καὶ διὰ νὰ μυκτηρίσῃ τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου, ἠγέρθη ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ προσποιήθη ὅτι προτίθεται νὰ ἀποπατήσῃ. Ὁ ὑποπλοίαρχος ἠθέλησε νὰ τὸν προσβάλῃ διὰ κύμακος· ἀλλὰ ὑποπεύων μὴ ὁ θαλάσσιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἦνε τὸ φάντασμα ἀρχαίου συναδέλφου του πνιγέντος, δὲν ἠδυνήθη νὰ πράξῃ τοῦτο, καὶ ὁ κύμαξ ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν του.

Αἱ ἐφημερίδες τοῦ 1737 ἀνέφερον ὅτι τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐδείκνυτο εἰς Ἐξετέραν ἀντὶ χρημάτων μία Σειρὴν. Τὸν δὲ Σεπτέμβριον τοῦ 1749 ἑτέρα Σειρὴν ἠγρεύθη εἰς Νικοπίγγην τῆς Ἰουτλάνδης.

Ἐν ἔτει 1750, οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων εἶδον εἰς τὴν πανήγυριν τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ, μίαν Σειρὴνα ζῶσαν· ἐτρέφετο δ' αὕτη δι' ἄρτου καὶ μικρῶν ἰχθύων ἐντὸς δεξαμενῆς τινος ἐν ᾗ ἐκολύμβη μετὰ μεγάλης χάριτος. Πρὸ δύο δ' ἐτῶν εἶχον ἰδεῖ ἐν τῇ αὐτῇ πανηγύρει δύο Σειρῆνας, νεκράς ὅμως καὶ τεταρτιχυμένας!

Ἐν ἔτει 1761, ἂν πρέπη νὰ πιστεύσωμεν τὸν Ἑρμῆν τῆς Γαλλίας τοῦ ἐπιόντος ἔτους, δύο κόραι κατέλαβον ἐν τῇ νήσῳ Νοαρμουτιέρῃ μίαν Σειρὴνα ἐν τινὶ σπηλαίῳ. Εἶχεν αὕτη, ἐδιηγούντο, τὰ στήθη λίαν ἀνεπτυγμένα, τὴν ῥίνα πλατεῖαν καὶ οὐρὰν ἰχθύος μὲ εἰδός τι ποδὸς ἐξόπισθεν· εἶχε δὲ καὶ πώγωνα.

Τῇ 22 Ἰανουαρίου 1809 ἡ θυγάτηρ τοῦ σε-

βασμίου ἐφημερίου τῆς Σκωτικῆς πόλεως Ῥέη, Ἐλισσάβετ Μάκην παρετήρησε μίαν Σειρὴνα, τὴν ὅποιαν περιέγραψεν ἐν τινὶ ἐπιστολῇ της. Τὴν αὐτὴν δὲ Σειρὴνα παρετήρησε καὶ τις διδάσκαλος, Μοῦνρος καλούμενος, ὅστις ἐγγράφως ἐπεκύρωσε τὴν περιγραφὴν τῆς νέας κόρης.

Μετὰ δύο ἔτη ἡ Αἰκατερίνη Λοῦνάχαν καὶ ὁ Ἰωάννης Μακ-ισάκ εἶδον εἰς τὴν παραλίαν τῆς Κιντύρας ἑτέραν Σειρὴνα· ἡ δὲ ἐκθεσις αὐτῶν περὶ τοῦ ἀμφιβίου ἐκείνου, ἐπεθεωρήθη ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τῆς Καμβελτόβνης καὶ ὑπὸ τοῦ λιμενικοῦ ἐπιστάτου τοῦ Μακλέαν. Ἐκτοτε δ' ἠγνόνουν, ἂν αἱ Σειρῆνες ζῶσιν ἀκόμη, ὅτε τῷ 1823 ἐκόμισαν μίαν τοιαύτην ζῶσαν ἐν Λονδίῳ. Ὅλοι οἱ Ἄγγλοι σοφοὶ τὴν ἐπεσκέφθησαν, καὶ αἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐν ἐκτάσει περιέλαβον περὶ τοῦ ἀμφιβίου τούτου πλάσματος. Ἡ βασιλικὴ ἐταιρία, θέλουσα νὰ διαγωνίσῃ τὸ γένος της, ἀπεράσισε νὰ τὴν νυμφεύσῃ· νέος δὲ τις καλῆς οἰκογενείας, καταστωεύσας ὅμως εἰς τὴν μέθην καὶ τὴν κραιπάλην ὅλην τὴν περιουσίαν του, προσεφέρθη νὰ γείνη σύζυγος τῆς Σειρῆνης· ἀλλ' ἐνῷ προπαρασκευάζετο ὁ γάμος, ἡ ἀμφίβιος νύμφη ἐτελευτήσεν, ἴσως, ὡς εἶπε τότε εὐφυὲς τις, ἀποθνήσκουσα διότι ὡς κόρη τοῦ ὕδατος ἐφοβήθη νὰ γείνη σύζυγος υἱοῦ τῆς ἀμπέλου.

Καὶ τοιαῦτα μὲν περὶ τῶν Σειρῆνων· δέον δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡμεῖς οἱ ἐν Ἑλλάδι δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ περιτρέχωμεν ὠκεανούς καὶ θαλάσσας ἵν' ἀνέυρωμεν τοιαύτας Σειρῆνες διέρχονται καθ' ἐκάστην ὥραν τὰς ἀγυῖας τῶν Ἀθηνῶν ἐλκεχίτωνες καὶ ἐλκεσίπεπλοι φέρονται ἀντὶ οὐρῶν πύλους ἔτι παραδοξοτέρους· τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι πρὸ ἡμῶν δὲν ὑπάρχουσι βασιλικαὶ ἐταιρίαι καὶ διὰ νὰ τὰς προικίσωσιν.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΑΣΜΑ ΠΕΙΡΑΤΟΥ.

Εἰς ἀφρίζοντα πελάγη τὸ πλοιάριόν μου φέρω·

Ὅταν νύξ, ὅταν ὁ νότος μὲ τὰ κύματα πηλαίει,

Μὲ βραχίονα ἀνδρείου πειρατοῦ σημαίαν αἶρω,

Καὶ ἡ ὄψις μου δειλίαν καὶ ἀπόγνωσιν ἐμπνέει.

Δὲν μὲ μέλλει ἂν ἀγρίως ὁ βορρᾶς μυκάται ἄνω,

Ἄν βροντῶσιν, ἂν κροτῶσιν αἱ βρονταὶ οἱ κερανοί·

Τί μὲ μέλλει εἰς τὸ κύμα ἐὰν ζῶ ἡ ἀποθάνω;

Ἄς τρομάζουσιν τὰ πλούτη, ἃς φοβεῖται ἡ γυνή.

ὦ! ὅποια ἡ χαρὰ μου! ὅταν σιδηροδεσμίους

Οἱ ἄνδρεῖοί μου τὴν Λαίαν καὶ τοὺς βράχους δὴγῶσιν.

Ὅταν ἱκεσίαις βλέμμα στρέφοντες πρὸς τοὺς δημίους,

Οἱ δειλοὶ θαλασσοπόροι τὰς παλάμας μου φιλῶσι.

Ὅταν ἡ σελήνη λάμπη κατηφές τὴν ἀτενίζω,
Μὲ θανάτου ἀγωνίαν ἀναμένω νὰ χαθῇ.
Κ' αὖ' ἐκλείψῃ ἰδοὺ πάλιν, εἰς τὰ σκότ' ἀρμενίζω.
Δυστυχῆς ἐκεῖνος ὅστις μετ' ἐμοῦ συναντηθῇ.

Τὴν πετρίδα μου δὲν κλείουν οὔτε τάφροι, οὔτε τείχη,
Εἶν' ἀπέραντος, μεγάλη ὡς ὁ νοῦς καὶ ὁ Θεός.
Δὲν ὀρθοὶ δὲν ἀνατρέπει βασιλεῖς ἐδῶ ἡ τύχη,
Οὐτ' ἐδῶ κανεὶς στενάζει εἰς τὰ σίδηρα λαός.

Δι' ἀνδράποδα ἐπλάσθη, διὰ κτήνη ἡ γῆ μόνον,
Μόνη τῆς ἐλευθερίας εἶν' ἡ θάλασσα κοιτίς.
Καθαρὰν ἀνδρώδη αὔραν καὶ ἀέρα ζωογόνον
Εἰς τὰ κύματά της πνέει ὁ ἀνδρείος πειρατής.

Τὴν ψυχὴν του δὲν εὐφραίνει ἄτμα τρυφερὸν σειρήνων
Τῶν κυμάτων συσπωμένων τὸν εὐφραίνει ἡ βοή,
Κ' εἰς κινδυνεύοντων πλοίων, καὶ εἰς πνιγομένων θρῆνον,
Τοῦ κυριάρχου τοῦ πόντου τέρπεται ἡ ἀκοή.

Δὲν πιέζουν κερκίδες, οὐδὲ λίθοι, οὐδὲ χῶμα
Τὴν ψυχὴν του· ἐλευθέρᾳ μὲ τὸν ἄνεμον πετᾷ.
Δὲν μακραίνουν τέρψεις χαῖνοι τοῦ προσώπου του τὸ χρῶμα,
Οὐδ' ἀνάνδρως ἐπὶ κλίνης ἀλγηδόνων τελευτᾷ.

Αὐτὸν μόνον τοῦ θανάτου ἡ δρεπάνη δὲν τρομάζει,
Πρὸ τῆς ὀφείας του μόνος αὐτὸς μένει ἀπαθής,
Οὐδ' εἰς σκύληκας ἀπλήστους εὐωχίαν ἐτοιμάζει
Εἰς τὴν γῆν δὲν ἐπιστρέφει εἰς τὸ κύμα γεννηθείς.
N. M.

Ο τυφλὸς τε καὶ ἐνεόκωφος Μίτχελος.

Ἰάκωβος ὁ Μίτχελος ἐγεννήθη τὴν 44 ὁβρίου τοῦ 1795 ἔτους, καὶ ἐκ γενετῆς ἦτο τυφλὸς τε καὶ ἐνεόκωφος ἀμφοτέροι δὲ οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἦσαν ἐντελῶς ὕγιεις καὶ καλῶς διαπαιδασμένοι. Ὁ Ἰάκωβος ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων εὐχαριστεῖτο νὰ τρίβῃ διὰ τῶν ὀδόντων αὐτοῦ σκληρὰ σώματα, καὶ ἐνίοτε ἐνησχολεῖτο ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην. Εἰ καὶ τυφλὸς διέκρινεν ὅμως τὴν ἡμέραν τῆς νυκτὸς καὶ τὰ λίαν ὀξέα χρώματα, οἷον τὸ ἐρυθρὸν, λευκὸν καὶ ξανθόν. Κατὰ τὴν νηπιότητά του διεσκέδαζε παρατηρῶν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἢ ἀνάπτων φῶτα. Αἱ μετὰ τῶν περιστώτων ἀντικειμένων σχέσεις του ἐνηργεῖντο διὰ τῆς ὁσμῆς καὶ τῆς ἀφῆς. Κατὰ τὸ 14 ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ὑπεβλήθη εἰς τὴν ἐγχείρησιν τοῦ καταράκτου, ἣν ἐνήργησεν ὁ διάσημος χειρουργὸς Οὐόλδρόπιος, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅπερ ἐπέφερε μικράν τινα βελτίωσιν τῆς ὁράσεώς του, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔκαμνε μετὰ ταῦτα ὀλιγωτέραν τῆς ὁσφρήσεως χρῆσιν, ἐξετάζων μᾶλλον τ' ἀντικείμενα διὰ τῆς ἀφῆς. Παρατηρῶν

δὲ αὐτὰ ἐτῆρει κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὡς τοὺς λοιποὺς τυφλοὺς. Ἐδείκνυε πάντοτε μεγίστην ἐπιθυμίαν εἰς τὸ νὰ ἐξετάζῃ τὰ διάφορα ἀντικείμενα ἃ παρετῆρει μετὰ προσοχῆς καὶ περιεργείας. Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁ σανδαλοποιὸς τῷ ἔσφερεν ἐν ζευγὸς πεδίλων λίαν μικρῶν, ὅθεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ τὰ ἐκλείδωσεν εἰς κιβώτιον καὶ ἐφύλαξε τὴν κλεῖδα μετὰ παρέλευσιν δὲ ὥρων τινῶν ὁ τυφλὸς ἐζήτησεν παρὰ τῆς μητρὸς τὴν κλεῖδα στρέφων τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ δεικνύων τὸ κιβώτιον, εἰτα λαβὼν τὰ πέδιλα ἐφῆρμοσεν αὐτὰ εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὀδηγοῦντος αὐτὸν μεिरακίου, εἰς ὃ ἐφηρμόζοντο πραγματικῶς ἄριστα.

Κατὰ τὴν νηπιότητά του ὠσφραίνεται πάντας τοὺς πλησιάζοντας αὐτόν· δηλονότι λαμβάνων καὶ πλησιάζων τὴν χεῖρα αὐτῶν εἰς τοὺς ῥῶθινους εἰσέπνεε τὰς ἀναθυμιάσεις αὐτῶν. Ἐκ δὲ τῆς ὁσμῆς τῶν ἐγεννᾶτο ἡ πρὸς αὐτοὺς συμπάθειά του. Πάντοτε διέκρινε διὰ τῆς ὁσφρήσεως τὰ ἑαυτοῦ ἐκ τῶν τοῦ ἄλλου φορεμάτων, ἃ κατ' οὐδένα τρόπον συγκατετίθετο νὰ ἐνδυθῇ.

Οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου του ἦσαν λίαν ζωηροί, καὶ προστούτοις ἐξεφράζετο μὲ πολὺν νοῦν. Ὅσάκις ἠσθάνετο πείναν ἐξέφραζε τὴν ἀνάγκην του φέρων τὴν χεῖρα πρὸς τὸ στόμα καὶ δεικνύων τὸ μαγειρεῖον. Ὅταν δὲ ἤθελε νὰ κοιμηθῇ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς παλάμης· ὥσανεὶ κατέκλινετο ἐπὶ τοῦ προσκεφάλου. Τὰς δὲ τέχνας καὶ τοὺς τεχνίτας ἐδείκνυε μιμούμενος τὰς κινήσεις ἐνὸς ἐκάστου ἀναλόγως τῆς τέχνης ἣν εἰργάζετο. Ἐπεθύμει νὰ ἰππεύῃ συνεχῶς καὶ ἐξέφραζε τὴν ἐπιθυμίαν του ταύτην ἐνόων τὰς χεῖρας καὶ τείνων αὐτοὺς πρὸς τοὺς πόδας του. Τὴν δὲ κατάφασιν καὶ ἄρνησιν ἐξέφραζεν ὡς πάντες οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, δηλαδὴ κλίνων ἢ ἀνυψῶν τὴν κεφαλὴν. Δυσχερστεῖτο νὰ φιλοῦν ἢ ἀσπάζονται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἂν ἐνίοτε ἠσπάζετο αὐτὸν ἡ ἀδελφὴ του, ἀμέσως ἀπέτρεβε τὸ πρόσωπον μετ' ἀγανακτήσεως. Ἐφάνετο ὅτι ἀνεγνώριζε τὰς ἐλλείψεις τῶν αἰσθητηρίων του, καθότι δσάκις ἀπεμακρύνετο τοῦ ὀδηγοῦ αὐτοῦ καὶ ἀπῆντα ἐμπόδιόν τι δὲν προεχώρει ἀλλ' ἐπερίμενε τὸν ὀδηγόν.

Ἀνεπόλει εἰς τὴν μνήμην του ἄνευ δυσκολίας τὴν σημασίαν τῶν ἤδη γνωστῶν αὐτῷ σημείων· οὕτω π. χ. ἂν ἔκλιναν ἐπανειλημμένως τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκαταλάμβανεν ὅτι θέλουν νὰ τῷ ἐκφράσωσι τὴν διάρκειαν τόσων ἡμερῶν ὅσος ὁ ἀριθμὸς τῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς του. Ἐξέφραζε τὴν εὐαρέσκειάν του τρίβων ἐλαφρῶς καὶ θωπεύων τοὺς